

Capitolul 2

Iar ai întârziat, spune el rece, cu chipul ras și neted strălucind ca bronzul unui bust de faraon, cu ochii scăpărând scânteii argintii de avertisment, scuză-mă, îngaim, am avut o întâlnire de lucru urgentă, bazându-mă ca de obicei pe îndatoriri profesionale fictive, căci doar pe acestea le respectă. Stă în ușa biroului său, gesticulînd autoritar, ca un polițist care dirijează circulația, iar eu mă strecoar după el în camera luminată, ai cărei pereți sunt acoperiți de rafturi cu cărți până la tavanul boltit, am senzația că s-au cățărat și pe el, ca niște tulpini de iederă, spionându-mă și ele de sus, sfidându-mă cu imunitatea lor absolută, doar ele sunt ferite de atacurile sale, la urma urmei ele au fost întotdeauna preferatele lui, nu noi. Se așază la biroul spațios, dinaintea calculatorului, ca de obicei, are în față o farfurioară de sticlă pe care se află un măr cojit și feliat, își trece ușor degetele prin părul alb care îi cade pe frunte, pune un picior peste celălalt, în timp ce eu privesc afară pe geam, unde un palmier subțire și înalt se încălzește la soarele mai puternic acum, lipsit de griji, își fluturându-și plin de înțelegere spre mine coama de leu.

Așa stăteam în fața lui în copilărie, dojenită aspru de la început, Ella, trebuie să-ți spun câteva lucruri, mă anunța pe un ton oficial, întotdeauna să spună, niciodată să discutăm sau să asculte, mă

chema în camera lui, care în acele zile mi se părea sufocantă și lipsită de speranță ca beciurile poliției secrete, iar eu aruncam o privire rapidă spre mama, ce-am mai făcut? Ce vrea de la mine? Ea mă privea cu o față compătimitoare, n-am nici cea mai vagă idee, iar ușa se închidea în fața mea și nu mai auzeam decât zăngănitul cheilor lui de temnicer, atunci începea să declame cu voce severă, rar și afectat, de parcă îl asculta un public numeros, are impresia că nu mi-e capul la studii, nu e mulțumit de notele mele, nu e mulțumit de hainele pe care le port, de prietenii cu care umblu în ultimul timp, de cărțile pe care le citesc. Înțelege de la mama, întotdeauna se exprimă în felul acesta, de parcă între ei ar exista un o înțelegere tacită, de parcă nu ar discuta, ci ar comunica printr-un limbaj secret, silențios, alcătuit din semnale și priviri, înțelege de la mama că am deja un prieten și vrea să mă atenționeze să nu merg prea departe, să nu fac lucruri de care să mă căiesc mai târziu.

Înțeleg de la mama ta că tu și Amnon intenționați să vă despărțiți, începe el și apoi tace imediat, vocea îi e tunătoare și dojenitoare, de parcă nu numai eu, unica lui fiică, aș sta în fața lui, ci un numeros public feminin, o mișcare revoluționară imensă, amenințătoare, care îi primejduiește liniștea sufletească și pe care trebuie s-o oprească prin toate mijloacele de care dispune. E deja definitiv? întrebă, ca și cum s-ar aștepta ca întrebarea însăși, pusă cu o voce atât de pătrunzătoare, să ducă la o negare instantanee, care să-i permită să termine rapid cu întâlnirea noastră și să se întoarcă la treburile sale, iar eu confirm cu un glas moale, dar adaug imediat cu reținere, probabil, vom încerca să trăim despărțiți câteva luni, iar el tușește sec, dregându-și glasul, pot să întreb de ce sau

întrebarea e prea intimă, cuvântul „intim“ îl face deja să-și legene nervos piciorul desculț, iar eu spun, pur și simplu nu ne potrivim, nu suntem fericiți împreună, am hotărât că n-are sens să continuăm astfel, pluralul mincinos îndulcește lucrurile, de parcă Amnon în persoană s-ar afla acum aici, lângă mine, susținându-mă.

Nu mai vedem lucrurile la fel, urmez încercând, ca întotdeauna în prezența lui, să vorbesc cât mai elevat, ca să nu-l aud zicând : mi se pare că limbajul tău decade, ce-ai mai citit în ultimul timp? Și tac imediat, nu sunt dispusă să contribui la discuție cu mai mult de trei propoziții, fiindcă oricum nu e o discuție, n-am avut niciodată așa ceva, privesc pendulul piciorului său care se mișcă, puternic și subțire ca un palmier, se apropie tot mai mult de mine, acuși îmi va atinge ca din greșeală genunchii, cu o mișcare rapidă și bine țintită, ca să-mi îngreuneze libertatea de mișcare, ca să-mi dea planurile peste cap.

Știi că n-am intervenit niciodată în problemele tale personale, spune pe un ton autoritar și rece, dar de această dată consider că e de datoria mea să-ți deschid ochii, fiindcă nu e vorba numai de tine și de Amnon, doi oameni maturi care își pot permite să greșească, e vorba aici de un copil mic, el e cel care va trebui să plătească prețul greșelii, dar el nu are cu ce să-l plătească, Ella, pușculița lui e goală, apoi tace brusc, verificând efectul cuvintelor sale, efectul loviturii de deschidere dinainte pregătite, întocmai ca prelegerile sale, de parcă ar aștepta să scot imediat din geantă un caiet și un pix, ca o studentă silitoare, și să notez totul cuvânt cu cuvânt, e vorba aici de un copil mic, el e cel care va trebui să plătească prețul greșelii, dar nu are cu ce, pușculița lui e goală, goală.

Prin urmare se va transforma într-un datornic, își continuă el predica, vocea sa obișnuită cu săli vaste lovindu-se nemulțumită de pereții camerei ce se închid deasupra noastră, va rămâne cu o datorie care nu poate fi plătită, foarte curând vor sosi portăreii, mă refer la portăreii sufletului, Ella, ei sunt chiar mai primejdioși decât cei ai lumii interlope, și vor pune sechestru pe puținul pe care îl are, pe puțină sa rezistență sufletească, înțelegeți ce vreau să spun?

Exagerezi, tată, protestez eu moale, timpurile s-au schimbat, în ziua de astăzi oamenii nu mai fac atâta caz de divorț, cunosc nenumărați copii cu părinți divorțați și nu li s-a întâmplat nimic, au o mamă și un tată, învață să înfrunte viața. Cel mai important pentru un copil este ca părinții lui să fie fericiți, continui, e preferabil să fie fericiți separat decât nenorociți împreună, dar el bâțâie nervos din picior, de parcă ar auzi din gura mea niște nerozii absolute, asta este frazeologia inteligentă a timpurilor moderne, oamenii de azi sunt repeziți ca animalele, sunt sclavii pasiunii, nimic nu e mai periculos ca pasiunea, ți-am mai explicat asta și când erai adolescentă. Așa cum mașina are frâne, la fel trebuie să aibă și omul, așa cum mașina se sfărâmă fără frâne, la fel se întâmplă și cu omul, de aceea îți spun, îndreaptă amenințător degetul spre mine, eu îți cunosc copilul, nu e la fel cu ceilalți, e un copil slab și sensibil și dacă nu frânezi acest proces acum, te avertizez că se va întâmpla o nenorocire.

O nenorocire? Despre ce vorbești, murmur, ce nenorocire se poate întâmpla? Îi va fi greu un timp, dar apoi se va obișnui, așa cum se obișnuiesc toți. Copiii fac față unor situații mult mai grele decât divorțul, însă el repetă, ridicând vocea, și buzele i se învinețesc de parcă i-ar fi înghețat sângele în

vine, nenorocire! Fii atentă, Ella, nenorocirea ta este sigură, iar fericirea ta sub semnul îndoielii, ce garanții ai că vei fi fericită fără Amnon? Nu-mi amintesc să fi fost foarte fericită înainte de a-l întâlni. Ascultă-mă bine, nu-ți cer decât un singur lucru, să te gândești serios și să cântărești încă o dată cu atenție situația, Amnon a fost aici azi-dimineață, după ce a trecut pe la tine, îmi destăinuie, umilindu-mă cu satisfacție, ca un anchetator viclan care a adunat în taină dovezi noi, am înțeles de la el că tu ai cerut despărțirea, că totul depinde numai de tine, așa că am noutăți pentru tine, o soluție simplă și eficace, cu care Amnon a fost deja de acord azi-dimineață. Trebuie să semnați un contract, în cel mai serios sens al cuvântului, prin care vă obligați să nu vă despărțiți niciodată, deoarece ați adus un copil pe lume, nașterea unui copil este un lucru care obligă mai mult decât orice și, din clipa în care aveți un copil în comun, sunteți obligați să rămâneți împreună. Ai să vezi că, după ce veți semna contractul, totul va deveni mai simplu, veți depăși cu ușurință greutățile știind că nu aveți altă soluție, n-o să-ți vină să crezi ce ușurată te vei simți când vei înlătura definitiv posibilitatea unei alte vieți, a unor alți parteneri, Ella, îți propun opțiunea fericirii totale, aceasta este schimbarea pe care o cauți, oriunde te așteaptă greutăți, să trăiești singură e greu, să întemeiezi o familie nouă e greu, eu îți ușurez situația ajutându-te să renunți la opțiuni periculoase, oriunde te-ai duce va trebui să te zbați și să înfrunți dificultățile, prin urmare e preferabil să faci un efort de dragul familiei pe care ai întemeiat-o deja, de dragul bărbatului pe care l-ai ales drept tată pentru copilul tău.

Ajunge, tată, tu nu înțelegi, spun scuturând din cap și acoperindu-mi urechile cu mâinile, așa cum făceam în copilărie, neajutorată în fața prelegerilor

sale agresive, a încrederii lui absolute în dreptatea sa, nu pot să rămân cu Amnon, între noi totul s-a terminat, despre ce fel de contract vorbești, ne despărțim, nu ne căsătorim, dar el mă reduce imediat la tăcere cu o mișcare arogantă a mâinii, ochii săi cenușii devenind reci și duri. Ascultă-mă, Ella, te cunosc mai bine decât crezi, la fiecare câțiva ani treci printr-o perioadă de autodistrugere, până acum asta a fost treaba ta și nu m-am amestecat, dar acum e deja problema lui Ghily. În cazul de față mă consider împrumutătorul lui Ghily și îți spun răspicat, copilul nu va face față despărțirii voastre, iar dacă mă silești să spun lucrurilor pe nume – poftim, copilul nu poate trece peste asta, nu va rezista, copilul va fi distrus.

Distrus?! șoptesc. Despre ce vorbești? Te auzi măcar ce spui? El pune în sfârșit piciorul desculț pe podea, ale cărei dale albe și negre o fac să semene cu o tablă de șah, n-am altă soluție decât să vorbesc limpede, e vorba de crimă cu premeditare, Ella, vrei să cauți fericirea – scuipă cuvântul de parcă ar fi o înjurătură sau o migdală amară –, singura fericire posibilă stă în obligațiile tale față de familia pe care ai întemeiat-o și să nu crezi că sentimentele tale îmi sunt indiferente, dacă ai fi avut un soț violent, Doamne ferește, ți-aș fi oferit tot ajutorul posibil, dar îl cunosc pe Amnon și pot să-mi imaginez despre ce fel de probleme e vorba. Ța e răsfaț, ridică el vocea, răsfațul insuportabil al generației voastre, și îți va cere un preț cumplit, înțelegi ce încerc să-ți spun sau trebuie să fiu și mai clar?

E deja târziu, trebuie să mă duc să-l iau pe Ghily de la grădiniță, îl întrerup, ca și cum numai lipsa de timp ar sta între noi și ne-ar împiedica să ne continuăm plăcuta conversație, însă când mă ridic, picioarele îmi sunt cuprinse de un tremur brusc, mi se pare că pereții camerei se apleacă spre mine,

iar degetele cărților se întind către mine, degete din praf erudit otrăvitor mă prind în capcană, am să fiu îngropată astăzi printre cărțile lui, sub pereții groși de piatră, și cine o să-mi ia copilul? Mi se pare că această sarcină zilnică a devenit dintr-o dată de o urgență primordială, să reușesc să-l iau pe Ghily înainte să se întâmple vreo nenorocire, și înaintez spre ușa camerei lui de parcă aș încerca să-mi scap viața, dar el vine după mine, nu renunță, vreau numai să-mi promiți că ai să te gândești la situație cu seriozitate, așa cum se cuvine în cazul unei chestiuni de viață și moarte, țiptă, dacă ar avea vreo metodă mai eficientă de a-mi vâri cuvintele sale în urechi, ar folosi-o fără ezitare, dar eu deschid iute ușa dinspre coridor și mă lovesc de capul cărunt al mamei, care stă ghemuită și concentrată, trăgând cu urechea, ce vrea, ce vrea de la tine? mă întreabă în șoaptă, oferindu-mi pe o tavă care se năruie compasiunea și îngrijorarea ei anemică, însă nu sunt în stare să rămân nici o clipă în plus în locul acesta, vorbim mai târziu, mamă, mă grăbesc spre grădiniță.

Grădiniță? Dar e deja în clasa întâi! sare ea, de parcă m-ar fi prins cu o greșeală cumplită, care pune maternitatea mea într-o lumină sumbră și dubioasă, de ce spune grădiniță, o aud exprimându-și mirarea față de tatăl meu, cu o clipă înainte ca el să se întoarcă la biroul lui spațios, și mi se pare că toate întrebările și dorințele, dificultățile și problemele s-au contopit într-o singură durere, absolut insignifiantă: de ce spune grădiniță, e deja în clasa întâi.

Cobor scările casei lor înfrântă, ca un deținut care evadează din închisoare prea târziu și care și-a pierdut oricum capacitatea de a se bucura de libertate, balustrada scărilor, expusă la soare, îmi

frige usturător degetele, dar mă agăț de ea, treaptă după treaptă, până când pe ultima mă prăbușesc, cuprinzându-mi genunchii cu brațele, groaza crește în mine, împingând și strivind organele interne, prezența nenorocirii e la fel de reală ca și când s-ar fi petrecut deja din clipa în care a țâșnit din gâtulejul lui, printre buzele lui vinete, nenorocirea ta e sigură, iar fericirea ta sub semnul întrebării, și îmi așez fruntea pe genunchii care tremură, mi se pare că lumina zilei pălește sub ochii mei, că un cort de doliu se întinde deasupra mea, că suferința întunecată de a fi orfan devine tot mai apăsătoare.

Dinaintea mea, la marginea trotuarului, oprește un taxi gălăgios, claxonatul său amestecându-se cu sirena tânguitoare a unei ambulanțe îndepărtate, iar eu mă ridic greoi, ești liber? îl întreb pe șofer, însă el spune: nu, am venit la comandă, tu ai făcut comanda? Eu îi răspund: nu, dar fă-mi un bine, du-mă repede-mă până în centru, e aici, aproape, iar el îmi spune: numai o clipă, să văd dacă e în drumul meu, dar iată că se apropie un bărbat solid, într-un costum de culoare închisă, cu părul des bine pieptănat, cât de repede și-a dezbrăcat pantalonii scurți și a arborat expresia lui rezervată, cum a avut grijă să încheie discuția exact la timp, lăsându-mi impresia că eu i-am pus capăt, și iată-l trecând grăbit prin fața mea spre taxi, făcându-mi semn cu mâna cu o amabilitate debordantă, de parcă aș fi una din studentele lui căreia i-a uitat numele sau al cărei nume nu l-a știut niciodată, cu un om total străin m-aș fi urcat în taxi, dar nu cu tine, tată, cuvântul acesta simplu mă întristează, ca scheunatul unui câine după o explozie, tată, tată, latră câinii în răstimpul dintre bubuitul exploziei și tânguirea jalnică a ambulanței, tată, tată, ce mi-ai spus?